

Μετά τη μεγάλη έκρηξη

του Tricky Trick

Δεν γνωρίζω κανέναν Νίκο ή Νικολέττα που να γιορτάζει 6 Δεκέμβρη, και πιστέψτε με γνωρίζω ένα σωρό Νίκους και Νικολέττες.

Γνωρίζω χιλιάδες ανθρώπους με χιλιάδες διαφορετικά ονόματα που εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα δεν γιορτάζουν. Ο καθένας τους ήταν ένας, η καθεμία ήταν μία, που εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα δεν υπήρχε κανένας λόγος να μη γιορτάζει.

Κάποιοι όντως γιόρταζαν, ενώ κάποιοι άλλοι έκαναν κάτι απλό, ίσως καθημερινό. Ίσως έτρωγαν ή έβλεπαν τηλεόραση, ίσως έτριβαν αποφάγια από την κατσαρόλα, έπλεναν τα πιάτα τους ή κάνανε έρωτα, κοιμόντουσαν ή μόλις είχανε σχολάσει από τη δουλειά. Κάποιοι έτρεχαν να προλάβουν το λεωφορείο ενώ κάποιοι στέκονταν αναποφάσιστοι μπροστά από κάποιο γκισέ καταστήματος. Σίγουρα κάποιοι έκαναν ένα τελευταίο τσιγάρο πριν φύγουν από ή προς κάπου.

Σκέφτομαι πως εάν πάω σε εκείνα τα συγκεκριμένα σημεία, όλοι αυτοί οι άνθρωποι θα είναι ακόμη εκεί, παγωμένοι, τραβώντας την τελευταία τζούρα ή βρίζοντας τον επίμονο λεκέ: ότι εκείνη τη στιγμή διαχωρίστηκε το πριν με το μετά, ένα σημείο ασυνέχειας. Αμέσως μετά ένα νέο σύμπαν δημιουργήθηκε στο οποίο όλα αυτά έμειναν ημιτελή και όλοι γίνανε κάποιοι άλλοι, έτσι απλά σαν από ταινία.

Ένας ένας βρεθήκανε στην Πατησίων, στα Εξάρχεια, στη Νομική και το Πολυτεχνείο, στο κέντρο κάθε πόλης, μέχρι που ο κάθε ένας και η κάθε μία ήταν όλοι, μια ασταμάτητη βοή χιλιάδων διαφορετικών φωνών, ένα πένθιμο, οργισμένο, πολυφωνικό μοιρολόι, έτοιμο να εκδικηθεί αυτό και κάθε ένα άλλο έγκλημα που οι χιλιάδες αυτοί, ο ένας και η μία, υπομείνανε τόσα χρόνια.

Κάθε μία σφαίρα που βρήκε το στόχο της, κάθε νάρκη που επιτέλεσε τον σκοπό της, κάθε σαπιοκάραβο που πήγε στον πάτο, κάθε σταγόνα βιτριόλι που έκαψε σάρκα, κάθε κακοπληρωμένη ώρα δουλειάς, κάθε τρακαρισμένο ντελιβερά, κάθε χιλιόγραμμο λιθάνθρακα που εισπνεύσθηκε, κάθε δάσος που κάηκε, κάθε δεμένη από ψυχίατρο, κάθε χτυπημένη ή σκοτωμένη λεσβία, πούστη, τραβεστί, κάθε ώρα εξαντλητικών εξετάσεων, κάθε κλεμμένη ώρα από τη ζωή μας, κάθε κλεμμένη ζωή από τη ζωή μας.

Σε κάθε Μπιγκ Μπανγκ ο χώρος και ο χρόνος ταυτίζονται, το μέλλον με το παρόν και το παρελθόν, το άλλου και το εδώ είναι ένα, μέχρι να αρχίσουν να απομακρύνονται το ένα από το άλλο και να ξαναφτιάξουν έναν νέο χρόνο και έναν νέο χώρο.

Έτσι, οι ερωτήσεις, πού και πότε, δεν είχαν καμία σημασία, αφού υπήρχε μόνο ένα διευρυμένο εδώ και ένα διευρυμένο τώρα.

Σήμερα, 11 χρόνια μετά, αυτός ο νέος χωροχρόνος σ' αυτό το νεοσύστατο σύμπαν που βρεθήκαμε παντού και πάντα αναπτύσσεται ακόμη ορμητικά. Ας μην μπορούμε ακόμη να κατανοήσουμε το πώς, το πού, το ποτέ.

Η μόνη σταθερά είναι πως κανείς δεν μπορεί να γυρίσει εκεί που ήταν πριν τη μεγάλη έκρηξη.